

[Poul Møller.]

række. Så er Röpke dog nok alligevel bedre — jeg er glad for, at den højtærede minister nikker bekræftende.

I Aktuelt for den 6. i denne måned udtalte finansministeren efter — som han sagde — „den første flygtige gennemlæsning“, at intet som helst tyder på, at oppositionen har modtaget vejledning af økonomisk sagkyndige. Hvis ministeren dermed udelukkende tænker på universitetsuddannede økonomer, kan jeg i øvrigt berolige ham. Vi har haft adskillige fremragende yngre økonomer til vor hjælp. Der er således intet i vejen med den sagkundskab, vi kan hælde vore hoveder til.

Hvis man ikke skulle udnytte en tid med valutareserver til at gennemføre en friere økonomisk politik, så kan man aldrig gøre det.

Det er imidlertid således, at vi ikke blot kritiseres på grund af valutaproblemet. Den, der lyttede til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, ved, at der var to i og for sig afgørende farer, han pegede på ved „inflationens programmet“. Den ene var overbeskæftigelse, den anden var arbejdsløshed. Nu beder jeg Dem: vi skal altså på én gang angribes for, at dette program vil fremkalde overbeskæftigelse og arbejdsløshed! Jeg synes, man skulle bringe orden i, hvad det er, man vil kritisere os for. Fremkalder vi arbejdsløshed, eller fremkalder vi overbeskæftigelse? Man kan ikke kritisere os for begge dele. Så kommer det til at gå det ærede medlem hr. Per Hækkerup, som det gik advokaten, der skulle forsvare en klient over for en køkkenudstørsforretning, som fremkom med krav. Advokaten sagde: for det første har min klient aldrig modtaget de pågældende varer, for det andet var de mangelfulde, og for det tredje har han betalt. Advokaten tabte naturligvis sagen for klienten. Hver i sær var det måske gode argumenter, men samlet duede det ikke. Jeg vil derfor lade det problem ligge, som jeg betragter som fuldstændig tåget i det ærede medlem hr. Per Hækkerups fremstilling: at arbejdsløshed skulle blive resultatet af en politik, som man i øvrigt angriber for at ville fremkalde forbrugsudvidelser.

Men overbeskæftigelsen da? Kan der overhovedet dæmmes op for den over-

beskæftigelse og dermed inflation, som en sådan skattelettelse vil fremkalde? Heldigvis lader det sig nogenlunde let måle, hvor stor risikoen vil blive, selv om jeg må erkende, at nogle af de såkaldt sågkyndige, der har udtalt deres frygt, ikke har ulejliget sig med at opstille noget, der bare lignede et sådant regnestykke. Flot har man set bort fra den forbrugsnedgang, vi foreslår hos det offentlige, overset de forbrugsafgifter, staten tager, såfremt forbruget stiger, og tillige har kritikerne ganske negligeret muligheden af, at nogle mennesker vil benytte en del af skattelettelsen til opsparring. Så stort kan man ikke se på det. Da forslagene indeholder væsentlige incitamenter til øget opsparring, og da skattelettelsen naturligvis forøger opsparingsevnen, kan man nøgternt gå ud fra, at en ikke uvæsentlig del af skattelettelsen vil gå til den private opsparring og dermed sikre investeringerne.

En del af forbrugsstigningen vil rette sig imod beskattede varer. Udviklingen viser endda en stærkt stigende tendens henimod forbrug af højtbeskattede varer såsom motorkøretøjer og fjernsynsapparater. En forbrugsstigning vil således ikke længere, med de erfaringer, vi har, give sig nævneværdige udslag i øget forbrug af skattefri levnedsmidler — folk spiser ikke mere, fordi de får en skattelettelse. Af skattenedsættelsen vender således en del tilbage til staten; følgen vil blive, at den private forbrugsstigning formentlig ikke væsentligt kommer til at overstige nedgangen i det offentlige forbrug. Ud fra forskellige forudsætninger kan man regne sig til risikoen.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup muntrede sig meget med et regnestykke, som jeg — det kan jeg godt sige — har opstillet i dagbladet Dagens Nyheder, og hvori jeg gik ud fra, at $\frac{1}{4}$ blev sparet op af en skattelettelse — man kan naturligvis vurdere det anderledes, man kan vurdere det til $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{5}$, men man kan vel ikke bestride, at noget bliver sparet op — og så vurderede jeg, at af forbruget ville $\frac{1}{3}$ blive opsuget igen i kraft af forbrugsafgifter, omsætningsafgifter, toldafgifter o. s. v. Man kan naturligvis opstille forskellige forudsætninger, men lige gyldigt om man vurderer opsparringen til $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{5}$, kan man sige, at så vil forbruget omfatte beskattede varer i et sådant